

Llengua, passió, fe, energia, TEATRE... Trenta-1

Jaume Alzamora Riera,
professor d'ensenyament secundari de l'IES Capdepera

Muro. XII Encontre de Teatre en Català a l'ensenyament secundari. Faig feina en el Col·legi Concertat Sant Salvador d'Artà. Som el professor de teatre extraescolar del centre i per primera vegada, després d'onze edicions (ai, pobre de mi!), tenc notícia d'aquesta activitat. Simplement arriba al meu centre el que coneixem com a Primera Circular, on s'explica en què consisteix l'Encontre, el que s'hi fa, el que s'hi ofereix, quant costa (aleshores es feien pagar 5.000 pessetes per assistent).

Com que, com a professor, vaig trobar l'oferta prou interessant, ho vaig comunicar als meus alumnes de teatre. Tots quedaren meravellats i volgueren participar d'aquest Encontre. Un cop els alumnes hi estigueren interessats, vaig parlar amb l'equip directiu (a vegades tenc el mal costum de fer les coses al revés) i també em donaren el vistiplau per assistir-hi. Per tant, férem la inscripció allà on pertocava (crec recordar que aleshores això es feia encara a través d'un fax que es facilitava en la circular que havia rebut). Fins aquí tot molt bé. Quan ja s'atracava l'esdeveniment, jo no havia rebut cap més informació. Així que vaig decidir demanar-la. Per sort, tenc el bon costum de guardar tota la paperassa que utilitzo i, amb la còpia del fax que vaig remetre a l'organització i d'aquella primera circular, vaig telefonar a una tal Magdalena Serra, que era la persona que figurava com a contacte de l'organització. La seva resposta, ho record com si fos ara, va ser que nosaltres no havíem enviat cap inscripció i que l'organització de l'Encontre ja estava molt avançada i les inscripcions eren tancades. Jo li vaig dir que això no podia ser, ja que havia remès la meva petició de participació en el termini fixat. Com que en tenia la còpia, em vaig aferrar a aquesta possibilitat i la tal Magdalena Serra, després de rebre una altra vegada la nostra inscripció i la conformitat de la tramesa de fax, va acceptar-nos (quin bon criteri!).

“...vaig cantar moltes cançons, a la llum de la lluna de Can Picafort, amb tota aquesta bona gent, a més d'altres monitors que feien tallers per als alumnes...”

I partírem cap a Muro. Allà vaig coincidir amb una tal Maria Magdalena Pons, d'Andratx, en el mateix taller. Ja formava part de l'organització, de manera que també vaig conèixer la tal Magdalena Serra (record una imatge a l'institut de Muro en què estava acabant de tancar els darrers serrells de l'Encontre, ella tota soleta, amb una cara d'apurada i vaig tenir la sensació que aquella bona dona es trobava una mica abandonada en l'organització), na Xesca Cabot i una professora, de la mateixa condició que jo, això és, acompanyant, anomenada Marina Vergés. La relació va ser bastant bona (fins i tot vaig cantar moltes cançons, a la llum de la lluna de Can Picafort, amb tota aquesta bona gent, a més d'altres monitors que feien tallers per als alumnes) i, després de fer una reunió de tots els assistents en un bar (no record el nom, però sí que es tractava d'una espècie de celler, en una planta soterrània, amb molta olor d'humitat), demanaren a veure si volíem participar en l'organització de l'Encontre. Després d'aquella imatge de na Magdalena Serra (més coneguda com Lena, ara ja sí!), aclaparada per la feina, tota soleta, a l'institut, i després que na Maria Magdalena insistís que hi col·laboràs, amb elles, perquè na Lena se sentia una mica isolada, vaig accedir-hi. I així va començar la meva relació amb Trenta-1.

Per al XIII Encontre, la meva participació encara va ser gairebé de simple observador i de complir les

ordres que elles, les dones de Trenta-1, perquè eren només dones, m'encomanaven. En el XIV, la meua col·laboració ja va ser una mica més estreta i vaig ajudar en temes com el cartell, programes o monitors. Però va ser en l'edició número XV que vaig incorporar-me de ple en l'estructura i en l'organització de Trenta-1. Aleshores, també hi va retornar un altre home, de manera que ja no era l'únic, en Josep Ramon Cerdà. Va ser quan Trenta-1 va prendre la decisió de canviar l'emplaçament de l'Encontre, traslladant-lo de Muro a Artà. Evidentment, com a artanenc, vaig participar plenament en tota l'organització: cercar sales per poder impartir els tallers, parlar amb els restaurants, l'hotel i fins i tot amb els responsables del teatre d'Artà, que he de dir que, aleshores, ens va obrir les portes de bat a bat i on sempre hem estat molt ben rebuts i tractats.

A partir d'aquest XV Encontre, doncs, vaig integrar-me de ple dins l'estructura de Trenta-1 i vaig passar a formar part de la Junta Directiva, primer com a vocal i, des del 2008, com a tesorera, tal vegada aquesta sigui, tot i que necessària, la feina menys interessant de Trenta-1.

“..l'equip humà que actualment fa feina perquè tots els esdeveniments que s'organitzen arribin al màxim nombre de gent..”

El que mou l'Entitat i que més m'atrau són les ganes de realitzar activitats (important fou, el 2007, la concessió de la gestió de l'Escola Municipal de Teatre de Palma) relacionades amb teatre i audiovisuals, però també amb la formació de professors. I, per damunt de tot, la senya més important de Trenta-1: preparar totes aquestes activitats defensant la nostra llengua, la catalana. Fer-la viva, atractiva,

Foto cedida per l'Associació Trenta-1.

interessant, necessària, intel·lectual, rutinària, etc., a través d'unes activitats amb les que, tant docents com alumnes, gaudeixen en la llengua pròpia de les Illes Balears.

Però també hi ha un component que si no existís no faria atractives, segurament, les activitats trentanes. Això és, l'equip humà que actualment fa feina perquè tots els esdeveniments que s'organitzen arribin al màxim nombre de gent i que siguin gaudides per tothom que hi assisteix. I no només l'equip humà, sinó la passió que aquestes persones hi esmercen en la seva preparació. Diuen que la fe mou les muntanyes, però en el cas de Trenta-1 és la passió de la gent que en forma part, són les ganes que hi posen, el que fa possible que l'energia que desprèn Trenta-1 sigui tan gran i que hagi fet possible que s'arribi a aquest XX Encontre de Teatre en Català a l'ensenyament secundari amb una salut de ferro i amb unes perspectives per a anys vinents que poden no tenir límit. Per això: molts d'anys alumnes, molts d'anys docents, molts d'anys trentans i molts anys a tots. □